

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společenství Národní třída 41**, se sídlem Hodonín, Národní třída 41, zastoupeného JUDr. Josefem Šlampou, advokátem se sídlem Kyjov, Komenského 617, proti žalovanému: **Městský úřad Hodonín**, Hodonín, Horní Valy 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2007, čj. 31 Ca 17/2007 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupce žalobce JUDr. Josefa Šlampa, advokáta, **se určuje** částkou 6902,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 2. 2. 2007, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 5. 2. 2007, označeným jako žaloba dle § 79 odst. 1 s. ř. s. se žalobce, tak jak je uvedeno v návrhu rozsudečného výroku, domáhal vyslovení, že „Společenství Národní třída 41, se sídlem Národní třída 41, 695 01 Hodonín, je účastníkem řízení o zařazení komunikace do kategorie místních komunikací na pozemku p. č. 260/2 v k. ú. Hodonín. V rámci tohoto řízení je MěÚ Hodonín, odbor investiční a dopravní jako silniční správní úřad, povinen vydat rozhodnutí, kterým se ruší rozhodnutí 821/IaD/02/Šu ze dne 28. 1. 2004“.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2007, čj. 31 Ca 17/2007 - 41 byl žalobce vyzván, aby odstranil vady žaloby tak, že:

- uvede, zda bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o jaké prostředky se jednalo a doloží jejich bezvyslednost,
- uvede, podle jakého konkrétního ustanovení právních předpisů je žalovaný povinen vydat rozhodnutí,
- uvede návrh výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 79, 80 a 81 s. ř. s.

Zároveň byl žalobce poučen o tom, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud žalobu odmítne.

Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 7. 6. 2007, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 8. 6. 2007. V něm uvedl, že vyčerpal všechny zákonné prostředky, ale bezvysledně s tím, že jako důkaz přikládá korespondenci žalobce vůči úřadu za poslední cca 3 roky. V této době použil všechny zákonné prostředky, tj. „odvolání, dovolání, žádost o obnovu řízení ...“. Jako důkaz nečinnosti přikládá dopis Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ve kterém upozorňuje Městský úřad v Hodoníně na nečinnost a důsledky z ní vyplývající. V další části žalobce poukazuje na nezákonnost rozhodnutí, kterým bylo vysloveno, že na pozemku s obytným domem žalobce se nachází komunikace, navíc v majetku města Hodonín. Došlo i k úpravě návrhu rozsudečného výroku, a to tak, že žalobce se domáhá vyslovení, že „MěÚ Hodonín, odbor investiční a dopravní jako silniční správní úřad je povinen vydat rozhodnutí, kterým se ruší rozhodnutí 821/IaD/02/Šu ze dne 28. 1. 2004“.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2007, čj. 11 Ca 17/2007 - 112 byla žaloba odmítnuta. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, krajský soud zejména vycházel z toho, že žalobce ani po výzvě k doplnění a upřesnění žaloby v dodatku neuvedl, v jakém řízení má být vydáno rozhodnutí a to vzhledem k tomu, že řízení o zařazení pozemní komunikace je pravomocně skončeno. Rovněž tak neuvedl, podle kterého ustanovení dovozuje žalobce, že správní orgán má vydat rozhodnutí o zahájení řízení, a nebo vydat rozhodnutí v řízení již zahájeném. I závěrečný návrh je neurčitý, přesto, že žalobce byl soudem upozorněn na skutečnost, že nelze v rámci rozhodnutí o žalobě na ochranu proti nečinnosti uložit správnímu orgánu vydat rozhodnutí o určitém obsahu. Žalobce neuvedl, kdy podal návrh na zahájení kterého správního řízení, o němž se domnívá, že by v něm mělo být vydáno rozhodnutí, a kdy skončila lhůta k vydání rozhodnutí. Krajský soud pak uzavřel, že vzhledem k nedostatku náležitostí žaloby podle § 80 odst. 3 písm. a) a d) s. ř. s., které nebyly odstraněny, nejsou dány podmínky řízení, a proto tento soud rozhodl o odmítnutí podle § 46 odst. 1 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal žalobce včas kasační stížnost. V doplnění této stížnosti (po ustanovení zástupce z řad advokátů) dovozuje, že nebyly dány podmínky k odmítnutí žaloby. Uvádí, že z žaloby i z jejího doplnění je zřejmé, že podal návrh na obnovu řízení podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V rámci toho se domáhal, aby bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu v Hodoníně, odboru investičního a dopravního ze dne 28. 1. 2004, čj. 821/IaD/02/Šu. O tomto návrhu na obnovu nebylo dosud rozhodnuto a v tom je spatřována nečinnost správního orgánu. Žalobci není známa spisová značka, pod kterou by mohlo být vedeno řízení o povolení obnovy a nemohl ani kromě uvedení čísla jednacího rozhodnutí ze dne 28. 1. 2004 řízení blíže specifikovat. Žalobce dále vylíčil dostatek důkazů, a další podklady mohly být krajským soudem získány připojením dotyčného správního spisu. Žalobce má za to, že jedinou chybou, které se v řízení u krajského soudu dopustil, byla špatná formulace petitu žaloby. Vzhledem k nepravému vzdělání a nedostatku zkušeností se správním soudnictvím, mohl krajský soud žalobce přesněji poučit, příp. jej znovu vyzvat ke správné formulaci petitu, event. mu ustanovit advokáta pro doplnění podání. Proto žalobce v tomto podání (tj. v doplnění kasační stížnosti) upřesňuje petit žaloby, který zní: „žalovaný je povinen vydat ve věci o povolení

obnovy řízení vedené žalovaným pod čj. 821/IaD/02/Šu rozhodnutí ve věci samé do pěti dnů od právní moci tohoto rozsudku“.

Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 9. 2007, čj. 31 Ca 17/2007 - 112 bylo zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke stížným důvodům nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal se zřetelem na důvody uplatnění v kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje. Požadavky na určitost (přesnost) vyjádření jsou důležité především u návrhu na zahájení řízení (žaloby). Tímto návrhem je totiž mj. vymezen i předmět řízení. Proto se zřetelem i na zvláštnosti jednotlivých druhů řízení jsou v některých případech upraveny i další náležitosti návrhu na zahájení řízení.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Usnesení (výzva) podle tohoto ustanovení musí bezesporu obsahovat v čem konkrétně jsou spatřovány podstatné nedostatky. Tím se i účastníkovi, vedle poučení o možných následcích neodstranění nedostatků, dostává i určitý - byť nepřímý - poučení, jak má podání upravit. Rozsah takového poučení se zřetelem i na současné znění § 5 o. s. ř. (zde použitelného se zřetelem na § 64 s. ř. s.) neznamená, že by soud měl ve výzvě uvádět jaká má být konkrétní formulace příslušné části podání. To by v některých případech mohlo být považováno i za nepřímý zásah do dispozičního práva účastníka řízení a znamenalo by to do určité míry i porušení principu nestrannosti soudu. Z ničeho pak nevyplývá, že by soud, pokud po řádné výzvě nedojde k odstranění vad podání, byl povinen činit výzvu opětovně.

V daném případě krajský soud v usnesení nejen, jak již bylo uvedeno, specifikoval, které úpravy je třeba v žalobě provést, ale v podrobném odůvodnění dále dostatečně jasně rozvedl zejména, čeho je možné se v řízení dle § 79 a násl. s. ř. s. domáhat a jak má být tomu odpovídajícím způsobem formulován návrh rozsudečného výroku. Z žaloby a jejího doplnění je možné se i domnívat, že žalobce mohl mít na mysli neskončené řízení o obnově. Zda je tomu skutečně tak, však nebylo jednoznačně vyjádřeno, přičemž i odkaz na písemnosti připojené k dodatku k žalobě nemohou být pro zcela nesporný závěr o podstatě žaloby dostačující. Návrh na ustanovení zástupce žalobce v řízení o žalobě nepodal.

Je tedy nutno přisvědčit krajskému soudu, že podaná žaloba ani po jejím doplnění neumožňovala projednání věci samé a proto právem tento soud rozhodl o jejím odmítnutí. Kasační stížnost tedy byla jako nedůvodná zamítnuta.

Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak, jak vyplývá ze spisu, náklady nad rámec běžných výdajů nevznikly.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší soud proto určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč, tj. za dva úkony právní služby (seznámení se se spisem soud na rozdíl od zástupce nepovažuje za úkon ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), dále částkou 600 Kč za náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 též vyhlášky. Ustanovenému zástupci byla přiznána i náhrada cestovních výdajů (§ 13 odst. 4 této vyhlášky) za cestu ze sídla advokáta do Brna a zpět osobním vozem, v souladu s jeho vyúčtováním v částce 600,50 Kč a náhrada za promeškaný čas (§ 14 citované vyhlášky) 400 Kč. Celkem tedy 5800,50 Kč. Jako plátcí daně z přidané hodnoty mu byla přiznána daň ve výši 1102 Kč. Celkem tedy 6902,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu